

lægges en lignende Afgift for Færdsel over denne Bro som over Rindfjordsbroen. Jeg veed ikke, hvorvidt der er et Monopol paa den almindelige Passage, som i saa Fald maatte afløses, men jeg antager det. Selv affet derfra vilde jeg for mit Bedømmende længt foretrække, at den nye Bro under almindelige Omstændigheder maatte blive fuldstændig affpærret, for den almindelige Passage, saa at denne ubelukkende gif over Pontonbroen, og at Fjernbanebroen for den almindelige Færdsels Bedømmende, kun var et Nødbmiddel, som kunde benyttes, naar Rindfjordsbroen, saaledes som vi have set, enkelte Gange, gaar sin Vej i Svindre. Jeg tror, at det vilde være overordentlig heldigt for begge Færdseler, om det kun i saadanne Nødstilfælde blev tilladt at passere Fjernbanebroen.

Da ikke Flere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets eneste Paragraf og dets Titel (se Tillæg A. Sp. 1599—1600) vedtoges uden Afstemning.

Derpaa blev Sagens Overgang til 3die Behandling vedtagen uden Afstemning.

Ændringsforslag til Sagens 3die Behandling indkaldtes til den følgende Dags Middag Kl. 1.

Formanden: Den næste Sag paa Dagsordenen er opført som eventuel, fordi der ikke er hengaaet den forretningsmæssige Tid, siden Betænkningen blev omdelt, og der fordres altsaa Thingets Samtykke til Sagens Foretagelse.

Uden Afstemning meddeltes det i saa Henseende fornødne Samtykke.

Man gif altsaa over til:

Anden Behandling af „Forflag til Lov, indeholdende Tillæg til § 2 i Loven af 26de Marts 1852 angaaende Redningsvæsenet paa de danske Kyster.“ (1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 534 ff.; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg L. Sp. 703—4.)

Intet Ændringsforslag var tillet.

Lovforslagets samtlige Paragrafer, samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling, sattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (Luzen). Der er heller ikke til dette Lovforslag tillet noget Ændringsforslag, og jeg skal tillade mig at henvise det til Thinget til Betænkningen med Hensyn til de Punkter, som der ere omtalte. Jeg skal dertil endnu kun bemærke, at, naar der i Lovforslagets § 3 staar anført, at „Redningsstationen ved Aggerkanal nedlægges, hvormod Stationen ved Vesteragger for Fremtiden skal være forsynet med saavel Redningsbaad som Raketskæpparat“, saa fremgaar det af Motiverne til Lovforslaget, at denne Foranstaltning allerede er truffen, at Baaden allerede er henlagt ved Vesteragger, og at baade Baad og Raketskæpparat saaledes ere forenede. Der er i den Henseende en lille Uoverensstemmelse, idet det er oplyst fra en Side, som jeg antager er fuldkommen paalidelig, at Stationen ikke er i Vesteragger, men derimod i Østeragger. Smidlertid ligge disse to Steder saa nær ved hinanden, at det i Realiteten ikke gjør nogen Forskel, og i Loven af 26de Marts 1852 staar der Vesteragger, saa at Vesteragger i alle Tilfælde maatte nævnes her, eller ogsaa maatte det anses, at Stationen var flyttet til Østeragger. Dette tillægger vi imidlertid kun ringe Betydning, og vi have ikke villet stille Ændringsforslag i den Retning. Naar der derimod i Bemærkningerne under § 3 staar henvist til, at der vil kunne staves en Besparelse af Lønning til en Dpshvsmand og tre Betjeningsmænd ved Agger Station, saa forekommer det os, at der i den Henseende maa være nogen Tvivl, idet Foranstaltningen allerede for flere Aar siden er bleven truffen, og dersom der kunde være sparet paa Mandskab, saa maatte dette allerede være sket. Af de Dpshvsninger, vi have fra Agger, fremgaar det ogsaa, at det er tvivlsomt, hvorvidt der kan spares Noget med Hensyn til Betjeningsmandskab. Af de Spørgsmaal, om hvilke der er fremsat nogle Bemærkninger i Betænkningen, skal jeg nævne det ene, om Lønningen til Betjeningsmandskabet. Det var jo paa Tale ved første Behandling, og der skete en Opfordring til den høitærede Indenrigsminister om at foranledige, at Redningsmandskabet ved Stationerne fik en noget høiere Lønning. Jeg tillod mig den Gang at bemærke, hvad jeg endnu fastholder, og hvad Udvalget ogsaa har tiltraadt, at der ikke saameget kan være Tale om nogen Forhøielse af de faste Lønninger, som Betjeningsmandskabet faar, som mulig om en Forhøielse af de Dagpenge, der tilstaas Mandskabet ved Øvelserne, og den Godtgjørelse, det faar for at anstille Redningsforsøg. Nu træffer det sig imidlertid saa, at disse Godtgjørelser ikke ere lovbestede; de ere lovbestede for Dpshvsmanden, men ikke for Formanden og for Mandskabet ved Stationerne. Derimod er ved Loven af 30te Oktober 1857 den faste Lønning for Formanden og Mandskabet bestemt til 16, 12 og 8 Rd., efter som det er en Baadstation eller Rakestation alene. Da nu Udvalget har været